

Uppförarintervju

Monica Sjölund, Whalsay

Hur började ditt intresse för hundar?

Jag tror nästan att jag föddes med en stor kärlek till djur av alla de slag. Tidigt fascinerades jag av såväl vilda som tama. Höjdpunkter i barndomen var besöken hos min farfars bror som bedrev ett gammaldags jordbruk i Småland. Hemma hade vi både fåglar och fiskar som flitigt förökade sig, samt så småningom även marsvin och en liten kanin. Jag började rida som 10-åring och var länge en inbiten stalletjej. Hundar bara älskade jag, och näst efter "häst" stod "hund" överst på mina önskelistor i många år. Någon egen blev det inte till att börja med, men jag tröstade mig med att gå ut med grannarnas så länge. Det fanns gott om hundar i Stockholmsförorten där vi bodde, och konstigt nog lånade ägarna villigt ut dem till mig och mina hundintresserade kompisar.

Högsta vinsten för min del var när jag fick en grannfamiljs sheltie på min lott. Det var en trefärgad hane; snäll, följsam och alltid med på noterna. Exteriört var han förmodligen inte av mer än "good" kvalitet, men i mina ögon sagolikt vacker. Han och två andra shelties jag träffade som barn gjorde starkt intryck på mig, och även om rasvalet inte blev verklighet förrän långt senare låg shetland sheepdog

helt klart bra till från början. Första hunden i vår familj blev dock något otippat en äldre, smågrinig mellanpudelhane som övertogs efter min morfars bortgång. Inte det optimala för mig kanske, men jag var glad över att iallafall ha en hund i huset och satte raskt igång att vårda och träna denne gamle herre. Om det var tack vare mina omsorger skall jag kanske låta vara osagt, men "Piggen" som pudeln hette levde i hela 16 år och var en riktigt krutgubbe.

*Ch Whalsay Fandango
(Ch Cloettas Special Aladdin x Ch Whalsay Canasta)
Ägare Gun Pettersson*

Under åren med honom önskade jag mig hett ytterligare en hund som skulle vara bara min. Jag lånade böcker på biblioteket, lärde mig namnen på alla dåvarande hundraser utantill, åkte kommunalt till utställningar och skrev flitigt brev till diverse hundtidningar och frågespalter. Trots det lyckades jag inte övertyga mina föräldrar, så den första egna hunden kom att dröja ända tills jag blivit vuxen. Sedan dess har jag dock tagit igen min barndoms-längtan med besked...

*Ch Whalsay Blue Castello
(Ch Eastdale Classic Clown x Ch Landover Rhianwen)
Ägare Gun Pettersson*

Varför blev just sheltien "din"ras?

Med undantag för en period av dalmatinerfeber (Pongo-filmerna) och en tids kraftig tonårsvurm snurrande kring en svart labradortik fanns min barndomsfavorit sheltien alltid i tankarna. Det var någonting med den där nätta, vackra, vänliga hunden som gick rakt in i hjärtat. För att verkligen vara säker på min sak läste jag iallafall noggrant på och tog reda på fakta om

rasen, kontaktade SSSK och besökte både utställningar och lydnadstävlingar. Allt jag upplevde gjorde mig bara mer övertygad, så när jag som 19-åring äntligen stod redo att infria hunddrömmen var rasvalet klart sedan länge. Inget kunde blivit bättre – sheltien som min ras har alltid stått till 100 % och gör så fortfarande. Helt klart ett av mina mest rätta beslut i livet!

Hur kommer det sig att du blev uppfödare? Med vilka hundar startade du?

Min första sheltie och första egna hund överhuvudtaget var hanen Ch LP Moorwood Guardian With Style (Ch Rhinog The Guardian x Ch Moorwood Bright Tiffany). Via mitt researcharbete i ämnet shetland sheepdog hade jag förälskat mig i den härlige Ch Rhinog The Guardian, och när jag fick veta att det väntades valpar efter honom på kennel Moorwood tingade jag en hanvalp direkt. Sheltieintresset fick nu fritt spelrum hos mig med mycket aktiviteter inom såväl utställning som lydnad och föreningsliv. Snart kändes det

också helt självklart att uppfödning var något jag skulle ägna mig åt.

Kennelnamnet Whalsay registrerades, och jag ställde mig i kö för att få köpa en lovande tikvalp från samma kennel som min hane kom ifrån. Efter något års väntan anlände Moorwood Gleaming Amber Star (Rhinog Invader x Ch Moorwood Glow of Sunset), som får kallas kennel Whalsays stamtik. Jag har idag lyckan att se 7:e generationen undan henne busa runt i trädgården här hemma – kanske ett tecken på hur ålderstigen jag börjar bli, men också fascinerande för uppfödarsjäl...

Berätta lite om hur din uppfödning fortskridit genom åren!

Amber Star utvecklades till en grövre madam på större sidan, men hon var väl konstruerad och en mycket fertil avelstik. Från hennes tredje och sista kull e Ch Cronys Copper Print behöll jag Ch Whalsay Canasta. "Asta" som hon kallades var en sund, rolig tik med fantastiskt psyke (godkänd på SBK:S karaktärsprov). Hon blev mor till Ch Whalsay Fandango (e Ch Cloettas Special Aladdin, ägare Gun Pettersson), en tilltalande hane som tyvärr aldrig fick gå i avel.

Ur Astas kull e Maribell's Buffalo Bill behöll jag själv den väna lilla tiken Whalsay Sweet September, som sina 34,5 cm till trots var riktigt välbyggd och en utmärkt avelstik. Hon blev bland annat mamma till fina Ch Whalsay So Sweet (e Starbelle So Smart). "Polly", som barnen fyndigt döpte denna lilla godisbit till, var bland annat BIR på SSSK:s dittills största special i klassiska Fyris park. Hon var en underbar personlighet med ett stänk av egensinnighet, och sorgen var stor då hon tragiskt dog relativt ung i sviterna av huggormsbett. Som tur var har jag hennes dotter Ch Whalsay Pretty Paula (e Ch Doonelodge Devil May Care) samt ytterligare ättlingar i rakt nedstigande led kvar hos oss.

Under en rundresa med uppfödar-vänner i Storbritannien hösten 1992 förälskade jag mig i en trefärgad busunge vid namn Landover Rhianwen (Landover Henry Tudor x Landover Rowena). Fantastiskt nog var uppfödaren framlidne Reg Perry villig att sälja henne, och "Babe" kom till Sverige våren därpå. Hon var en härlig tik som välförtjänt fick sin championstitel och även godkändes på SBK:s karaktärsprov. Ett extra stolt ögonblick för mig var när Johnny Andersson (Lundecock's) gjorde henne till BIR som 12-åring och bland många fina saker skrev "hon var nog det vackraste jag sett på mycket

länge" i sin domarkommentar. "Babe" var också en utmärkt avelstik. På grund av lite oturliga omständigheter har jag tråkigt nog ingenting kvar själv efter henne, men gläds åt att hon via sonen Ch Whalsay Blue Castello (e Ch Eastdale Classic Clown, ägare Gun Pettersson) finns bakom många vinstrika shelties av idag. Trots att Castello själv tyvärr bara blev far till en enda kull om tre valpar, lämnade han såväl certvinnaren Shellrick's

*Ch Whalsay Canasta
med 6 valpar e Maribell's Buffalo Bill*

Enchanting Eloise som framgångsrika avelstiken Shellrick's Exciting Eliza, mor till bland annat Anne Reiders storvinnare Ch Shellrick's Copyright. Stilige Ch Sunny Hill's The Frosty Fellow och underbara Ch Starbelle Morning Mist är via Copyright båda barnbarnsbarn till Castello.

Min tid som uppfödare har varit intressant, spännande, överraskande och ibland mödosam, men framförallt har åren berikat mig med många roliga minnen. Ett sådant var när mina dåvarande tikar Ch Landover Rhianwen, Ch Whalsay Canasta och Whalsay Sweet September fotade av Åsa Lindholm fick vara med och bildmässigt illustrera shetland sheepdog i Hundsports stora rasspecial 1998. Lilla September hamnade till och med på tidningens framsida, i flera andra artiklar och i en kortlek (!) med hundmotiv.

Något annat jag minns med glädje är mina tre inofficiella domaruppdrag i SSSK:s regi – verkligen lärorika och givande. Tänker också på många fina vänner och valpköpare jag lärt känna genom åren, och inte minst all vardagsglädje som hundarna

flitigt skänkt mig och familjen. Jag inser att jag verkligen är privilegierad som får ha denna fantastiska hobby, och jag hoppas att jag kommer att utvecklas till en riktigt seg hundtant som orkar hålla igång länge till.

Näm något om dina hundar av idag! Vad är du nöjd med, och vad återstår att förbättra?

Mitt lilla sheltieg ng idag består av två veterantikar, två yngre damer och en hane. Alla med sina fel och brister givetvis, men det  r som helhet en rätt så typlik och trivsamt samling. Min äldsta tik  r champion, hanen har cert/cacib och flera väntar på att få ställas ut. Samtliga  r trevliga i sättet, fungerar fint tillsammans och  r lätta att leva med.

Uppf darm ssigt blir jag så klart aldrig riktigt nöjd, men som sheltie gare kan jag absolut känna att jag är det. Vad som är roligt är att jag har samlat på mig kunskap och vet vad jag vill ha. Med tanke på de begränsade resurser jag har haft måste jag också vara mycket tacksam över att det faktiskt har gått så bra som det har gjort hittills.

Vilka är dina mål och riktlinjer för aveln?

Målet för all uppfödning av rashundar  r förstås att försöka få fram hundar som så långt det bara  r möjligt uppfyller standardens kriterier. I vårt fall handlar det som jag ser det om att lära sig hemlandet Storbritanniens välskrivna rasstandard utantill och sedan sikta

mot den. Standardtextens idealbild av en representant för rasen  r målet. Riktlinjerna i det arbetet blir då följaktligen att alltid hålla sig till standarden, ha respekt för vad som s gs där och inte tillåta sig utsvävningar i form av egna tolkningar, trender eller andra länders förändringar.

Vad är viktigast att tänka på när man planerar en valpkull?

Först och främst tycker jag att man skall ta seriöst på uppgiften. Djuruppfödning av alla de slag är en stor och ansvarsfull sak som kräver tid, kunskap, tålamod och resurser. När det kommer till rasavel finns alltid en given standard att känna till, och vad gäller just hundar ställer vårt moderna samhälle dessutom ganska höga krav på såväl uppfödare som avelsdjur. De tilltänkta f r lradjuren skall förstås vara friska, trevliga, rastypiska och helst meriterade. Man bör ha en genomtänkt plan för sin uppfödning och verkligen vilja något gott för rasen i fråga.

*Ch Landover Rhianwen
(Landover Henry Tudor x Landover Rowena)
Uppfödare Reg Perry*

Hur gör du när du väljer ut en lovande valp?

Nyfödda valpar tycker jag bara skall ha det mysigt och lugnt tillsammans med sin mamma. Istället för att klämma och känna intensivt de första veckorna njuter jag av att i godan ro betrakta den idyll som förhoppningsvis råder i valplådan. Allt man som uppfödare vill veta visar sig ändå senare.

Från cirka 5 veckors ålder och framåt blir det riktigt spännande. Då studerar jag temperament, byggnad, rörelser, stil och huvudtyp. Viktuppgången ger en klar vink om framtida storlek, och ögonspeglingsresultatet är av intresse avelsmässigt. Sheltievalpar från olika linjer kan se väldigt olika ut, men ju mer man studerar och lär om de hundar man själv arbetar med desto lättare blir det att plocka russen ur kakan. Ärliga

och kunniga uppfödarevänner på besök är också en stor tillgång!

Whalsay Sweet September som barnvakt

Vilka egenskaper är viktigast hos en riktigt bra sheltie?

Förutom det självklara frisk, sund och trevlig tycker jag att en riktigt bra sheltie också skall se ut och uppföra sig som en sheltie, dvs vara rastypisk. Det är liksom det som är själva essensen i verksamheten. Blandraser kan också vara friska, sunda och hur härliga som helst, men har man nu valt att föda upp hundar av en viss ras krävs det lite mer än så. Man måste kunna sin standard helt enkelt.

En toppsheltie i mina ögon är mycket välbyggd av korrekt vallhundstyp, har elegant hals, mjuka svepande linjer, jämn överlinje, lång välburen svans och päls av rätt struktur. Kronan på verket är det ljuvliga huvudet med flat skalle, korrekt stop, mandelformade, snedställda ögon och nätta, välburna öron. Drömmarnas sheltie har givetvis också det rätta mjuka, fina, lyhörda temperamentet utan att på något sätt vara nervig eller överaktiv.

Nämn några shelties (svenska eller utländska, "gamla stjärnor" eller nutida hundar) som du tycker är/var verkligt fina representanter för rasen!

Det har funnits (och finns) så många underbara rasrepresentanter – tänk att få samla ett hundratal av dem på en vacker äng och sedan bara njuta... Vilken tavla det skulle bli!

I hemlandet Storbritannien är jag historiskt mycket imponerad av den legendariska kenneln Riverhills starka uppfödargärning. Med sina utsökta och mycket välbyggda hundar som exempelvis Ch Riverhill Richman, Ch Riverhill Rather Nice, Ch Riverhill Rash Promise och Ch Riverhill Rather Special bildade de skola för hur shelties som överensstämmer med rasstandardens skall se ut. När jag bläddrar i klassisk sheltielitteratur hänförs jag också av tikarna Ch She's My Fancy at Shelert och Ch Shelert's Sands of Delight från den likaledes berömda kenneln Shelert. Den förstnämnda, blå tiken används ofta i diverse publikationer för att illustrera korrekt konstruktion hos sheltie – se och lär!

Andra äldre engelska favoriter hos mig är Ch Greensand's Gangster's Moll of Monkwood och hennes dotter Ch Monkwood Girl Friday of Greensands samt den prominente hanen Ch Midnitesun Justin Time med döttrarna Ch Midnitesun White Heather och Ch Glensanda Gem's Kirsty. Imponerande är hur framgångsrika och ännu verksamma kennel Lythwood under många år lyckats producera ett pärlband av underbara champions som t ex hanarna Ch Lythwood Snaffels, Ch Lythwood Sky Master och Ch Lythwood Space Man samt tikarna Ch Lythwood Sea Nymph, Ch Lythwood Stage Wispa at Tegwel och Ch Lythwood She's Forever Amber. Att begåvas med en stjärna i sin

allra första kull är inte allom förunnat, men så hände det sig för Diane och David Moore, kennel Shetlo. Deras skuggade sobeltik Ch Shetlo Sheraleigh hade utöver sin fina helhet också ett alldeles underbart huvud som brukar användas som modell i engelska sheltieskrifter – studera gärna.

*Ch Whalsay So Sweet
(Starbelle So Smart x Whalsay Sweet September)*

Lite längre fram i kronologin kommer jag att tänka på de vackra tikarna Ch Rhinog How D'You Do, Ch Rainelor Reinetta, Ch Hartmere Hayday at Lirren, Ch Hartmere Hello Gorgeous och Ch Monkwood Mocking Bird. Två vackra och enormt framstående avelshanar som man bara kan drömma om att få fram var Ch Tegwel Wild Ways of Sandwick och Ch Milesend Stormwarden. Damerna Ch Seavall Sheen, Ch Ketim Estrellita, Ch Ketim Kizmet och Ch Japaro Satin N' Lace skulle också mer än gärna fått komma och bo hos mig.

Bland många starkt lysande stjärnor idag finns exempelvis tiken Ch Milesend Goodtimes at Lavika och hanen Ch Edglonian Singing The Blues. Två favoriter utanför Storbritannien är den finfina blå tyska tiken Ch Blue Hopes And Dreams of Silver Shadow samt norska Ch Thoco's Little Image Lover och hennes många snygga avkommor efter framgångsrike avelshanen Ch Shelfrect Stroller.

I Sverige vill jag nämna de tjugiga engelska importerna Ch Ingleside Copper Image, Ch Rhinog The Guardian, Ch Ingleside Golden Cascade, Ch Rhinog Fine Thanks, Ch Edglonian Rather Dashing och Ch Rannerdale Oliver Twist.

Vackra, typiska shelties födda i vårt land är familjen Books Ch Eastdale Classic Clown, Ch Eastdale Just A Summer Dream och Ch Eastdale Just A Space Memory, Anne Reiders Ch Shellrick's Copyright, Ch Shellrick's Lion King och Ch Shellrick's Waltzing Matilda, Carin Åkessons många välskapta fröknar och nuvarande hanhundsstjärna Ch Windcrest Stylish Move, Ulla Bergh-Perssons Ch Bermarks Utopia och Ch Bermarks Pride N' Presence, Britt Hallbergs Ch Brimalou's Secret Fantasy.

Fler är Ulla Morsings Ch Gordon Bell Golddigger, Katarina Johanssons Ch Maribell's Reet Petite, Kristina Lundins Ch Sheldon Space Joker, familjen Svarstads Ch Moorwood Handsome Destiny, Johnny Anderssons Ch Lundecock's Fiddler On The Roof och Ch Lundecock's Hoity Toity, Carina Jonassons Ch Ohinimas Space Bean och Ch Ohinimas Little Indian Plume samt Madeleine Lunds sköna tikar Ch Starbelle Tamara, Ch Starbelle Morning Mist och Ch Starbelle Simply Splendid.

Sistnämnda lady var en riktig juvel som för alltid har fastnat på min näthinna. Hon personifierade det idealiska "allt-i-ett" som är så svårt att få ihop hos en och samma hund av rasen sheltie; helt igenom vacker, elegant och väl könspräglad av korrekt rastyp med BÅDE ett perfekt huvud och en särdeles sund, välkonstruerad kropp.

Ch Whalsay Pretty Paula
(Ch Doonelodge Devil May Care x
Ch Whalsay So Sweet)

Sheltien sägs vara en "svår" ras att föda upp. Varför? Hur kan vi komma till rätta med det?

När uppfödarna säger "svår" menar de inte knepig i praktisk bemärkelse – sheltietikar är ju som alla vet oftast väldigt sunda mödrar och jämförd med många andra raser är en sheltiekull inte särskilt krävande att föda upp.

Svårigheterna ligger i det avelsmässiga hantverket, dvs att lyckas med att få fram sådana hundar som standarden efterfrågar. Rasen shetland sheepdog är fortfarande ung och typmässigt ojämn. Det kan bli stort och smått i samma kull, och som uppfödare drabbas man ibland av överraskningar i både positiv och negativ riktning. Kurvan över sådana problem planar med rätt urval ut så småningom, men kräver ändå ett antal års målmedvetet avelsarbete där uppfödarkåren strävar åt samma håll.

Därför är den typförändring som rasen genomgått i USA och dess följdverkningar en nytillkommen svårighet för oss uppfödare. Likaså kan det komma att innebära komplikationer om några får för sig att man skall börja avla enbart efter arbetsmeriter och liknande. Allt för många hundraser har tragiskt splittrats på det sättet, och jag tycker det vore väldigt, väldigt sorgligt om så skulle ske med vår kära sheltie.

En av rasens stora tillgångar är ju just att den är BÅDE vacker och arbetsduglig, och många uppfödare har visat att det går alldeles utmärkt att prioritera både in- och utsida. Det finns en hel del dubbelchampions i rasen både i Sverige och utomlands, och fler kan det lätt bli om valparna har turen att hamna i rätta händer.

Den berömda engelska tiken Ch Monkswood Made of Money CD ex UD ex är ett trevligt exempel. Parallellt med sina utställningsvinster hade denna glamorösa dam en mycket framgångsrik karriär inom lydriad. Det berättas att hon och hennes ägare en gång hamnade i tidsnöd och tog sig springandes direkt från en fullträff i lydriadvävlingen in i utställningsringen där hon i hård konkurrens vann reservcertat. Helt underbar sann historia som beskriver sheltierasen när den är som bäst!

*Whalsay Man In The Mirror
(Ch Rannerdale Oliver Twist x
Ch Whalsay Pretty Paula)*

Vilka svagheter hos rasen bör uppfödarna koncentrera sig på att försöka få bort?

De stora och viktiga byggstenarna sundhet, hälsa, mentalitet, korrekt rastyp enligt hemlandets standard och "dual purpose" shelties som både är vackra och kan arbeta lägger grunden. De bitarna måste alltid finnas. Brister det i dem så är det där vi måste jobba först. Sedan kan man bygga på med att finslipa de rätta detaljerna i all oändlighet.

Under de år jag har funnits med i sheltie-svängen i Sverige har vi fått en mycket större bredd och klar förbättring vad gäller helhet, päls och huvuden. Förr fanns det ett fåtal stjärnor som glänste, men nu är konkurrensen riktigt hård på de allra flesta utställningar. Det jag kan sakna idag är de där riktigt sunda, välbyggda hundarna. Sådana fanns det

relativt gott om för tjugotalet år sedan, men nu lyser de ofta med sin frånvaro. Detta är absolut ett varningstecken i en vallhundsras! En riktig sheltie skall kunna röra sig fritt och flytande med långt, vägvinnande steg. För mig är det en skönhetsupplevelse lika väl som det korrekta huvudet och uttrycket är det. Här får vi nog tänka till tror jag. Framförallt fronterna verkar vara på fallrepet. Tittar man på äldre foton och filmer ser man en hel del shelties med fina halsar, vällagda skuldror och långa välvinklade överarmar. Vart tog de konstruktionerna vägen? En sheltie skall sedd i profil INTE vara fyrkantig med kort hals och framben som står rakt ner framme under hakspetsen.

Vad tycker du om bedömningsituationen i stort på svenska utställningar?

Det svenska systemet med såväl kvalitets- som konkurrensbedömning, skrivna kritiker åt alla och en amatörverksamhet som bibehåller sin karaktär av folksport är helt perfekt tycker jag. På såväl små som stora utställningar är allt för det mesta trivsamt, välorganiserat och flyter på bra. Just inom sheltie upplever jag dessutom att stämningen och sammanhållningen bara blir bättre och bättre i takt med rasens framgångar. Otroligt kul! Trevliga hundar = trevliga människor kanske... Skulle jag få

önska något så är det väl att arrangörerna av officiella utställningar skippar de nya/exotiska/spännande allrounddomarna och istället så långt det är möjligt satsar på rasspecialister. På det hela taget tycker jag dock att alla som jobbar hårt inom utställningsverksamhet och andra hundaktiviteter är väl värda en eloge. Idag när det blir allt svårare att få personer att engagera sig i föreningsliv och ideella organisationer vill det nog till att vi är rädda om dem som fortfarande gör det.

Ägnar du dig åt fler "hundaktiviteter" än uppfödning och utställningar?

Det vore toppen att kunna svara ja på den frågan, men tyvärr har dygnet bara 24 timmar och för mig måste en del av dessa även ägnas åt jobb, egna barn/ungdomar, hem, hus, familj och trädgård. Hundarna finns dock med mig nästan jämt och lever ett mycket socialt liv i en rörlig miljö. Förr om åren

tränade jag flitigt nere på brukshundklubben och var väldigt aktiv inom SSSK, men allt har sin tid. Just nu får jag nöja mig med att vara en lycklig uppfödare/utställare, skriva lite till Sheltiebladet då och då och för övrigt bara njuta av mina hundar och hundvänner i vardagen. Verkligen inte fy skam det heller!

Till sist: Har du något gott råd du skulle vilja ge dem som är intresserade av att börja med rasen?

Den som står i begrepp att skaffa sig en sheltie som sällskapshund och/eller tränings- och tävlingskompis vill jag bara gratulera och önska lycka till! Det är förresten så jag egentligen tycker att alla skall börja – även blivande uppfödare. Det tar tid att lära sig en ras, och för att så småningom kunna lyckas som uppfödare är det absolut en fördel att först vara "vanlig", aktiv hundägare ett par år.

Läs på om sheltiens ursprung och historia, gå med i rasklubben (gärna även hemlandets), köp gamla fina böcker och tidskrifter, titta på filmer, åk på utställningar och andra evenemang, träffa folk, lyssna och lär. Du kommer garanterat att ha väldigt trevligt medan din kunskapsbank

växer i omfång. En vacker dag vet du sedan förhoppningsvis ungefär vad du vill ha, och det är dags att ställa sig i kö för att få köpa tiken som skall bli startskottet i din uppfödarkarriär. Denna viktiga dam behöver inte vara en absolut stjärna själv, men skall ha påtagliga kvaliteter och bra, genomtänkt härstamning.

Med hjälp av goda råd från erfarna uppfödare och den kunskap du själv inhämtar väljer du sedan bästa möjliga hane till henne. Bollen är i rullning, och du kommer aldrig mer att ha minsta problem att fylla dina dagar...

Bara att säga välkommen till en fascinerande, lärorik och alldeles underbar hobby – *lycka till!*

*Trevligt domaruppdrag med tappra utställare och hundar i ösregn;
t v Ch Doonelodge Mr Devious BIM och t h Eastdale Just An Effectful Dream BIR*